

Het tweede deel leek mij zuiver expressionistisch. Mag ik het zo bestempelen?

"Ik heb Chladek, Dalcroze en Laban een beetje binnengelepeld gekregen bij An Sloomakers, heel elementair en zonder de theorie goed te kennen eigenlijk. Ik maak er eerder instinctief, intuïtief van gebruik, het is gewoon mijn bagage, waarbinnen ik tracht te zoeken naar nieuwe vormen, elementen. Ik heb trouwens nooit de expressionisten van toen aan het werk gezien, buiten wat foto's en teksten van Mary Wigman, Kurt Jooss en zo. Er is zo weinig materiaal van over."

De receptie in Vlaanderen en in Nederland is heel verschillend. Heeft u daar een verklaring voor?

"Neen, ik word zot (*lacht*), ik weet het niet, ik kan er niet aan uit."

Is de Vlaming kritischer?

"Of zijn de Hollanders dommer, ik weet het niet. Ik denk wel dat er hier een zeker omgekeerd chauvinisme bestaat. In Nederland waren wij met *Vier korte dansen* duidelijk een nieuwe adem. Daar stagneerde alles een beetje wat betreft dans. Wij brachten blijkbaar een paar nieuwe elementen aan. Hier hadden de mensen juist Anne Teresa en na *Fase en Rosas* was er het gevoel van we hebben iets en er kan niets meer bij. Iedereen was in de wolken — terecht — maar men stond niet meer open voor nieuwe dingen en alles wordt ook onmiddellijk vergeleken met haar werk en er worden plots aan iedereen dezelfde eisen gesteld. Men denkt dat Vlaanderen nu opeens een dansscène heeft, die

eigenlijk nog zo goed als onbestaande is buiten Anne Teresa. Ik vond het eigenlijk een beetje pijnlijk voor mij. Waarom kunnen geen twee dingen naast elkaar bestaan? Als je ziet wat in Frankrijk naast mekaar bestaat, zo'n verschillende dingen."

"Ten tweede is hier in Vlaanderen absoluut ook geen danspers. (*Ik lacht*). Ik durfde het bijna niet te zeggen. Er is Kathie Verstockt die voor *Knack* schrijft en dan inderdaad een paar mensen voor *Etcetera* en *Veto* en zo, maar voor de kranten bedoel ik. Het zijn mensen die over theater schreven en zich gingen interesseren of specialiseren voor dans, maar die dat kunnen inpalmen omdat er een leegte is. Dat kan een interessante kijk bieden op de dans, maar soms ook..."

Vele mensen zijn kritisch wat de andere dansers betreft. Ze vinden dat ze lang niet jouw niveau halen.

"Er was dezelfde opmerking betreffende *Poging tot beweging*, maar daar was het concept zo sterk, dat het stuk bijna overleefde niettegenstaande de dansers. Die kritiek komt heel veel terug en ik vind ook dat er nog meer uit zou kunnen gehaald worden, maar ik sta er een beetje machteloos tegenover nu."

En na Hyena?

"Ik zou volgend jaar graag een nieuw stuk beginnen. Het wordt iets totaal anders, denk ik. Ik hoop met zeven dansers, iets groter. Ik zou graag de *Gaité parisienne* doen van Offenbach.

Alexander Baervoets

Jean-Claude Gallotta: Ik geloof dat ik paradoxen oproep

Het moet zowat onmogelijk zijn een dierlijk-zinnig gesprek te hebben met Jean-Claude Gallotta, ziener en dichterlijke ziel. Hij is een vlotte prater, maar ontwijkt steeds de vragen, om zo zijn eigen discours op te zetten. We gaven hem de vrije ruimte: over dans en kunst.

De dansers

"Soms heb ik de indruk dat zij het zijn die me kiezen. Zoals Christophe, die al het mogelijke deed om met mij te werken. En ik zei hem: "Maar neen, je hebt nooit gedanst. Wat kom je hier zoeken?" Maar hij bleef. Hij kwam met zijn koffer en hij bleef. Uiteindelijk heeft hij het gehaald. Ik meen — al klinkt dat een beetje humanistisch, maar het is toch zo — dat uiteindelijk iedereen iets te vertellen heeft. En soms ziet men dat ogenblikkelijk, soms vraagt het tijd, maar het is mogelijk. Er zijn mensen die in de schaduw blijven en die ik niet kan doen werken, waarvan ik niet inzie wat ze in de groep kunnen doen. Ze wachten, en plots, op een dag, is er een duo of iets dat lukt, voel ik een mogelijkheid."

"Zij interpreteren. En voor mij betekent dat creëren. Het is zoals een regisseur en acteurs. De goede danser, de goede acteur, is als een vulkaan die uitbarst. Het is iemand die zich zo nodig moet uitdrukken dat hij zijn regisseur of choreograaf creëert. Hij creëert hem zelf omdat hij nood heeft geleid te worden. En dan is er het ras of de roeping van regisseur of choreograaf, die die mensen poogt te leiden. Aan de oorsprong staat de acteur, is er de danser die nood heeft geleid te worden. Ik probeer hen bouwstenen, voeding te geven, omdat ze daar werkelijk om vragen en zij geven dat op hun manier

weer terug. En wanneer ik dan meen het nieuwe stuk gevonden te hebben, word ik daarentegen zeer veeleisend, want daar vragen ze om. Voor mij is het als een schilder die zijn kleuren op het doek aanbrengt en dan zegt: "Maar, hemel, het doek is dààr. Het gaat eerder in die richting. Dus ik volg het, ik ga daar naartoe," en dan volgt iedereen. Ik wil niet dat de mensen zich een verkeerd beeld vormen van de notie groepswork. Maar wanneer men gelooft dat de kunst

Mammame (Groupe Emile Dubois) - foto J.P. Maurin

